

El club de la pau de la missa de tres quarts d'onze

Dc, 14/11/2018 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

A la meva parròquia, els diumenges, la meva missa habitual és la de tres quarts d'onze del dematí. És la missa més clàssica, la de la gent de tota la vida. Una missa, d'altra banda, força ben preparada i celebrada. Amb la Mercè ens posem a la banda esquerra mirant a l'altar, habitualment al vuitè banc. I des d'allà tenim ocasió de contemplar cada diumenge un ritu que a mi em sembla entranyable.

I és que, en els bancs primers de la nostra banda, s'hi posen sempre una colla de dones grans, acompanyades d'alguns homes també grans. I, quan arriba l'hora de la pau, un nombre notable d'aquelles dones, i també algun home, es mobilitzen i van donat-se la pau totes elles, i surten del banc i donen la pau a tota la gent que estem en aquelles primeres files. Les dones fan petons a les altres dones i s'agafen efusivament de les mans, i als homes els donen la mà; els homes, en canvi, donen només la mà tant a homes com a dones. I, quan han acabat, se'n tornen al lloc i continuen seguint la celebració atentament. Ara, a més, a l'altra banda de la nau, on també s'hi acostumen a situar dones grans, han començat a fer el mateix. Crec que aquestes dones, a les seves velleses, s'estan fent més petons que en tota la seva joventut.

Segons diuen les normatives, la pau s'ha de donar només al qui tens al costat, sense moure't de lloc. És, certament, una normativa raonable, que busca protegir la celebració de desgavells excessius, que poden provocar que, acabada la pau, un quedi desconcentrat i no presti l'atenció necessària a tot el que ve després, que és prou important. Però jo penso que aquestes dones han exercit una mena d'empoderament de la celebració, i han decidit que en aquest moment, deixar anar la seva efusivitat les fa viure millor el que després vindrà, la comunió amb el Cos i la Sang del Senyor, que és evident que elles viuen també amb una intensitat a prova de bomba.

A mi m'encanta aquesta escena dominical. I penso en una reflexió que va escriure fa molts anys el teòleg Jean Daniélou, que deia que "la litúrgia cristiana és, primer de tot, cristiana, abans de ser litúrgica". Jo crec que aquestes dones viuen un molt arrelat sentiment cristià, amb el seu ritu de la pau una mica sortit de mare.